

art ikke hørte hjemme i en konvention, der tilsigtede at pålægge staterne forpligtelser på forhånd.

Artikel 4 fik herefter følgende formulering (i uofficiel oversættelse):

„De kontraherende stater anerkender, at retten til svar er en konsekvens af informationsfrihed og kan tilvejebringe passende midler til sikring af denne ret“.

Komiteen vedtog uden afstemning et af Forenede arabiske Republik fremsat resolutionsforslag, hvorefter generalforsamlingen beslutter at fortsætte behandlingen af konventionsudkastet på næste samling.

Plenarforsamlingen tiltrådte det sidstnævnte resolutionsforslag.

b) *En deklaration om informationsfrihed.*

Plenarforsamlingen tiltrådte ligeledes et forslag fra 3. komité om at udsætte drøftelser af en deklaration om informationsfrihed til 17. samling.

Beretning fra FN's højkommisær for flygtninge.

(Dagsordenens punkt 34).

3. komité behandlede i dagene 22.-28. november beretningen fra De forenede Nationers højkommisær for flygtninge.

Debatten indledtes med, at FN's flygtningehøjkommisær, Felix M. Schnyder, aflagde beretning om virksomheden i det forløbne år og kommenterede de flygtningeproblemer, der forelå. Det blev herunder fremhævet, at takket være den ekstraordinære indsats, som verdensflygtningeåret havde muliggjort, var antallet af europæiske flygtninge under højkommisærens mandatområde, som stadig opholdt sig i flygtningelejre, pr. 30. juni 1961 nedbragt til 8.360, heraf 6.816 i Tyskland, 1.100 i Østrig og 300 i Italien. Flygtningehøjkommisæren kom også ind på de flygtningeproblemer, der forelå i Afrika, nemlig foruden Algerieflygtningene i Marocco og Tunis, Angolaflygtninge i Congo og Ghana-flygtninge i Togo.

Debatten drejede sig i hovedsagen om de fremsatte resolutionsforslag, nemlig:

1) Resolutionsforslag fremsat af Congo (Leopoldville), Congo (Brazzaville) og Togo angående Angolaflygtninge i Congo (Leopoldville).

Dette resolutionsforslag opfordrede ONUC (FN i Congo) til i nøje samarbejde med flygtningehøjkommisæren, Røde Kors m. v. fortsat at yde hjælp til Angolaflygtninge i Congo (Leopoldville). Endvidere blev flygtningehøjkommisæren opfordret til at yde sin gode bistand ved løsningen af de problemer, som tilstedeværelsen af Angolaflygtninge i Congo (Leopoldville) måtte rejse, ligesom alle medlemslande blev opfordret til at yde økonomisk bistand til gennemførelse af hjælpeforanstaltninger.

Resolutionsforslaget blev under afstemningen i 3. komité vedtaget med 64 stemmer (herunder de fem nordiske lande) imod 0, medens 11, herunder østblokken, afholdt sig fra at stemme.

2) Resolutionsforslag fremsat af Jugoslavien samt 18 afro-asiatiske lande angående Algerieflygtninge i Marokko og Tunis.

Resolutionsforslaget opfordrede FN's flygtningehøjkommisær til at fortsætte det igangværende hjælpearbejde, der udføres i samarbejde med Røde Kors, indtil Algerieflygtningene kan vende tilbage til deres hjem. Endvidere opfordredes flygtningehøjkommisæren til at benytte alle til hans rådighed stående midler for at bistå disse flygtninges tilbagevenden til deres hjem og overveje mulighederne for om fornødent at lette deres retablering i hjemlandet, så snart omstændighederne tillader det. Endelig opfordredes flygtningehøjkommisæren til at fortsætte sine anstrengelser for at sikre de fornødne midler til gennemførelse af ovennævnte opgaver.

Resolutionsforslaget blev under afstemningen i 3. komité vedtaget med 74 stemmer (herunder de 5 nordiske lande) imod 0, medens 2 (Frankrig og Thailand) afholdt sig fra at stemme. Under en delafstemning om den 3. præambulære paragraf angående de finansielle midler afholdt østblokken samt bl. a. Thailand og Ceylon sig fra at stemme.

3) Resolutionsforslag fremsat af Danmark, Norge og Sverige angående beretningen fra De forenede Nationers højkommisær for flygtninge.

Dette resolutionsforslag blev på de tre nordiske landes vegne introduceret af Norge, og der blev i talen henvist til Nansens store indsats for flygtningene efter 1. ver-